POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU

KATOLIČKE MISIJE

SIJEČANJ 1936

KALENDAR

26621

LIGE MALIH MISIONARA (L. M. M

ZA MJESEC: **SIJEČANJ**

KATOLIČKE MISIJE
Glasilo
naših misionara
i
misija uopće.

Izlaze mjesečno
osim
srpnja i kolovoza.

Godišnja pretplata
10 Din.

Urednik:
A. VIZJAK
Zagreb I/147
Palmotićeva ulica 33.

Naručuje se od:
Uprava
KATOLIČKIH
MISIJA
Zagreb I/147
Palmotićeva ulica 31.

MISIJSKE NAKANE:

1. **Opća nakana:** Obraćenje luterana.
2. **Posebna nakana za Bošonti:** Da Mali Isus dobije što prije u svakom kršćanskom selu oko Bošontija kapelicu.

MJESEČNI ZAŠTITNIK: Ime Isusovo, 5. siječnja.

Sinu Božjem nadjenuto je ime Isus, a ovo ime znači: Bog je Spasitelj. Krist je došao na svijet samo zato, da spasi ljude, pogane. I Srce Isusovo osjeća najveću bol, ako mi za obraćenje pogana ne marimo: jer on ljubi te duše silno.

ŠTO ĆEMO UČINITI POSEBNO U TOM MJESECU?

1. Na Ime Isusovo prikaži sv. Misu i sv. Pričest, da možemo naći Isusu stan, kapelicu u svakom kršćanskom selu Bengalije.
2. Na sv. Tri Kralja, 6. siječnja, prikaži sv. Misu i sv. Pričest, da se Isus smiluje luteranima i nađu pravi put k Istini.
3. Žrtvice su zlato, kojima možemo otkupiti mnoge duše pogana. Kad ti bude zima, kad budeš gladan, žalostan, prikaži te žrtvice Isusu za Bengaliju!
4. Opetuj češće molitvicu: »Isuse, spasi Bengaliju!«
5. Daješ li drugima čitati »Katoličke Misije«?

K A T O L I Č K E M I S I J E

God. 11 ZAGREB, u siječnju 1936 Broj 1

SRETNO I BLAGOSLOVENO MLADO LJETO!

S ovom srdačnom čestitkom dolazi u Vašu kuću naš misijski glasnik »Katoličke Misije«. Nosi Vam ove najsrdačnije želje od svih naših misionara s obećanjem, da ne će nijedan dan proći, a da ne bi oni zazivali na Vas i sve Vaše sa hiljadama svojih novoobraćenih vjernika Božji blagoslov. — Možemo skoro sa sigurnošću ustvrditi, da se nitko i nigdje ne moli toliko i tako usrdno za Vas kao u našoj misiji Bengaliji.

Mnogi su već misijski dobročinitelji začuđeno pitali, kako je to moguće, da su uvijek uslišani od dragog Boga, čim učine nešto za misije. — Sada će biti svima razumljivo, jer tolike sv. Mise misionara, tolike i tako žarke molitve novoobraćenika ne može Isus da prečuje.

Ali to još nije sve! Tko učini nešto za misije, taj učini Isusu najmilije djelo, jer većeg i Bogu ugodnijeg djela nema na tom

svijetu. To naglasuje i naš sv. Otac Pio XI. govoreći: »Najveće i najsvetije od svih katoličkih djela jest misijsko djelo!« — Ako mi dakle učinimo Isusu najmilije, najsvetije djelo, može li onda Srce Isusovo prečuti naše prošnje?

Radimo dakle s Isusom, s našim misionarima oko spasa duša bijednih pogana i bit će nam sretno i blagosloveno ne samo ovo ljeto nego i cijeli život.

TRAGIČNA SMRT MISIONARA O. BIRON-A.

Tragična smrt o. Biron-a svraća opet pažnju svijeta na zemlju Lolosa, kojima je misionar pao žrtvom. Ta se pokrajina nalazi u jugozapadnom okrajku Kine, te je vrlo nepristupačna. Stanovnici se zapravo zovu No - So, a ime Lolo kao i naziv zemlje Leang - shan (»hladni bregovi«) potječe od Kineza. Ti su brđani sačuvali sve do danas svoju neovisnost. Razdijeljeni su u čitavi niz plemena, od kojih ima svako svoju samostalnu vladu, a povezani su nekom vrsti feudalnog sustava. Lolosi sami su si nadjenuli ime »Crne kosti« za razliku od robova i slugu, koji im služe. Ova se tamno smeđa, ponosna, ratoborna rasa mnogo razlikuje od kineske rase, te upravo ljubomorno čuvaju svoju neovisnost. Robovi su i sluge kineskog porijekla. Budući da su već dugo vremena u sužanjstvu, prihvatili su jezik i običaje svojih gospodara »Crnih kostiju«. Ova podrasa prevladava brojno, brojnija je deset puta od svojih gospodara.

Od vremena do vremena idu Lolosi u lov na ljude na kinesko tlo. Ove zarobljenike ili zadrže ili ih prodaju dalje kojem drugom plemenu. Kada se uhvaćeni jednom nađu u njihovoj zemlji, ne smiju je više napustiti. U prvo ih vrijeme drže vrlo strogo. No ta strogost se ublažuje prema tome, u koliko su se prilagodili novom položaju. Čim se zarobljenici potpuno snađu i sprijatelje sa svojom sudbinom te se potpuno podlože, mijenja se njihov položaj, te postaju upraviteljima dobara svoje gospode.

Ovaj su lov na ljude uveli Lolosi zato, da na taj način utjeraju jedan dio onoga duga, što im ga Kinezi duguju. Tako tvrde Lolosi. Oni kažu, da su im Kinezi oteli zemlju i njih protjerali. Zato dolaze od vremena do vremena kao gospodari te zemlje, da uzmu svoje.

Istina jest, da Kinezi posjeduju svagdje u zemlji najbolje tlo, a strana su plemena protjerana u brda Sečvana i u druge siromašne predjele.

Kada se je misionar o. Biron odlučio k Lolosima, nijesu još oni znali za sv. evanđelje. Ali moramo priznati, da on nije išao k njima naslijepo i bez razmišljanja. Pripravljao se je na ovaj svoj apostolat više godina. Već 1913. poslaše ga u Kien-wei i Ma-pien, u pogranično okružje zemlje Lolosa. Ovdje je o. Biron mogao iscrpivo proučiti svoj budući rad. Sprijateljio se je sa susjednim Lolosima i poduzimao sad veća, sad manja putovanja u njihovu zemlju.

Konačno se je odlučio, da prodre u unutrašnjost zemlje, gdje su mu ti barbari pružali gostoprimstvo. No često se je događalo, da je morao noćiti pod vedrim nebom.

Godine 1922. proputovao je misionar sjeverne neovisne pokrajine, a kasnije je prodro sve u srce te zemlje. On je prihvatio prijedlog, da prođe čitavo područje do Ning-yuan-a i glavnoga grada Kien-chang, što se nalazi u zapadnom dijelu zemlje. Svagdje su ga lijepo primali i posluživali, pače nekoliko puta su postupali s njim kao izvanrednim gostom. Sa svoje strane je opet o. Biron učinio sve, što je mogao učiniti za Lolose. Dijelio im je lijekove i brinuo se za bolesnike i tako je bio skoro svuda poznat. Najmoćnije ga je pleme pozvalo, da se naseli stalno u njihovo područje, koje je više dana putovanja daleko od granice.

Deset je godina prošlo, što je o. Biron proučavao zemlju, jezik i običaje Lolosa, i onda se je istom odlučio sa dopuštenjem svojih poglavara, da prodre onamo i ostane s tim narodom. Zato nije nitko smatrao ovu odluku lakomišljenom niti izvanrednom. Ta misionar je bio poznat sa svog hladnog i razboritog načina rada.

Otputovao je primivši očinski blagoslov svoga biskupa Renault-a u julu 1931. Nakon trodnevnog putovanja kroz brda naselio se na jednoj visoravni 1600 m visoko u Kua-ten-pin. Pošto mu je pleme dalo zemljište i obećalo zaštitu, sagradio si je ovdje kuću. Zaštita je po običaju plemena sastojala u tome, da su uz misionara morali biti uvijek tri »Crne kosti« kao službeni stražari. U slučaju potrebe mogao se je misionar poslužiti još sa dvojicom njihovih suplemenjaka.

Onaj dan, kad se dogodio razbojnički zločin, bila je kod kuće samo jedna straža, dok su druga dvojica radi važnih poslova poduzeli dulje putovanje. Onaj, koji je branio misionara, bio je kod obrane ranjen.

O. Biron je započeo svoj rad u sporazumu sa kineskim vlastima u Mapien-u, te je dva puta — 1931. i 1933. — dobio od prefekta dozvolu za to. No to nije bilo u vezi s nikakovom posebnom zaštitom, jer, kako je već spomenuto, ti krajevi nijesu pod nadzorom kineskih vlasti.

U utorak na 20. kolovoza, u 9 sati ujutro, predstavio se misionaru neki pripadnik plemena Lo-o imenom Ga-to sa svojim slugom. Došao je navodno kao trgovac mošusom. Misionar o. Biron mu odvrati, da se on ne bavi trgovinom. Na to mu Lolo ponudi jednog malog roba. Misionar je i to otklonio, ali naloži ipak svojoj straži da izađe i da si roba pogleda kao da se za roba zanima. Očevidno nije htio misionar da odbije posve Ga-tu, jer je pripadao jednom plemenu, koje je zbog surovosti i divljaštva na glasu. I da neugodnog posjetnika još više ublaži, ponudi ga bocom rakije i ostavi u kući. Pošao je k jednoj skupini posjetnika, koji su čekali kojih 50 koračaja od stana daleko. U taj se čas baci pet Lolosa iz zasjede na misionara, dok je Ga-to hinio veliko začuđenje i na oko

prosvjedovao. Razbojnici su za čas svezali misionaru ruke na leđa, bacili mu zamku oko vrata. Napadači su bili iz plemena A-čo, i A-lu-kia.

Nakon kratkog vremena provali iz obližnje šume daljnjih stotinu Lolosa i zaposjednu misijsku postaju. Oni su povezali sluge, orobili i ono malo, što su našli.

O. Biron-a su nemilo zlostavljali, čupali ga za bradu i vukli za uže, koje su mu oko vrata stavili. Već nakon kojih dvadeset koračaja padne misionar iznemogao na zemlju. No krvnici su ga vukli ovako dalje povlačeći ga za uže. Iza kojih stotinu koračaja umre misionar udavljen, ugušen. Njegovu su lješinu vukli dalje još jedan kilometar daleko, gdje su s njega skinuli sve odijelo i tako ga ostavili.

Sluge, koji su međutim pobjegli u šumu, pokušali su doduše da pruže pomoć misionaru, ali je bilo prekasno.

Na lješini misionarevoj našao se čitav niz smrtnih ozljeda, što su mu ih nanjeli drvenim svojim oružjem.

Zašto su ga ubili, nije još jasno. Čini se, da su se nadali bogatom plijenu i dobroj otkupnini. Naslućuje se i to, da je to prouzročila jedna četa komunista, koji bi se imali zadržavati u unutrašnjosti ove zemlje.

LUTERANI U HITLEROVOJ NJEMAČKOJ.

Luterani današnje Njemačke podijeljeni su u dva protivnička tabora: u crkvu vjerovanja (Bekenntniskirche) i u državnu crkvu (Reichskirche).

Za bolje razumijevanje treba prije svega navesti nekoliko datuma, da smjestimo događaje u njihov okvir. — 30. siječnja 1933. ponudi predsjednik Hindenburg kancelarsko mjesto Hitleru. Izbori od 5. ožujka iste godine daju hitlerovcima tako jaku većinu, da na 28. ožujka sve ostale stranke kapituliraju i daju »Führeru« t. j. Hitleru punomoći na četiri godine.

Ovdje nas zanima samo vjersko gledište. Hitler ima pred sobom 20 milijuna katolika i 40 milijuna protestanata. Konkordat, sklopljen u julu, uređuje odnose između rimske Crkve i Reicha. Ali da se uzmogne pregovarati s protestantima, trebalo bi im dati vrhvnu glavu. Htjelo se dakle protestantske crkve urediti po vojničku. A kako su međusobno te crkve podvojene, lišene glavara, smatrali su, da će ih to laglje pripitomiti. Pozvalo se dakle koncem ožujka svih 28 autonomnih protestantskih pokrajinskih crkvi (Landeskirchen), da se ujedine u jednu jedinu državnu crkvu pod vodstvom jednog narodnog biskupa (Reichsbischof).

Sjetimo se, da su se njemački protestanti od 16. vijeka podijelili u dvije glavne grane: na luterane, koji kažu, da vjera sama spasava, i reformirane (kalvini), koji govore, da je svaki čovjek, živio on kreposno ili grešno već unaprijed određen za nebo ili pakao. Za vlade kralja Fridrika Vilima III. ustanovljuje se god. 1817. neka vrst federacije, u kojoj obe stranke mogu očuvati svoje naučavanje. Godine 1922. sjedinilo se spomenutih 28 pokrajinskih crkvi u »Evangelički savez crkvi« (»Evangelische Kirchenbund«), unutar kojega je ipak svaka pokrajinska crkva sačuvala svoju autonomiju. Hitler htjede još tjesnije sjediniti te crkve, čemu se protestanti nijesu ni najmanje protivili. I onih 800 protestantskih sljedbi, koje žive izvan tih 28 pokrajinskih crkvi, bile bi se s njima povezale. Ali je Hitlerova stranka u julu 1933. postavila za poglavicu, diktatora ili prvaka — nazovite ga kako hoćete — jednog vojnog svećenika, Hitlerovog propagatora u vojsci, čovjeka bez intelektualne i vjerske vrijednosti. Imenovanje toga državno-

Egipat: Kairo. Džamija i grob sultana Barkuk.

ga biskupa, po imenu Müllera, smatralo je sve za veliku uvredu.

Poznato je, da se u Njemačkoj kuša i nastoji uskrisiti staro germansko poganstvo. Ovdje nije Bog više središte vjere, nego pobožanstveni čovjek. Čovjek nije više stvoren po slici i prilici Božjoj, nego je čovjek stvorio ideju Boga prema slici svojoj. Tu nema više mjesta za Spasitelja, nego čovjek treba da spasi sam sebe i da proizvede tip savršenije vrste. Krv i rasa su temelj svega, a religija je samo funkcija i produkt rase. Ovo novo »vjerovanje« glasi: Vjerujem u boga njemačke rase. — Ovo je moderno poganstvo to opasnije, jer se u tom naučavanju služe mističnim govorom, koji je pun kršćanskih riječi, izraza, no kojima je podmetnut moderno-poganski smisao, i tako ljude lako zavaravaju. Oni su zadržali Krista, ali »nordijskoga«, »arijskoga« Krista.

Njemačka se nalazi, izuzev dakako katolike, u potpuno nesređenom vjerskom stanju. U toj vjerskoj nesređenosti možemo ipak podijeliti protestante u troje: jedni, koji se drže bilo kojeg od

tolikih protestantskih vjerovanja (Bekenntnis), druge u liberalne protestante, koji zabacuju dogme (Deutschchristen), i treće, koji vjeruju u njemačku vjeru (Deutschgläubige), a uistinu se vraćaju pod vodstvom Rosenbergovim k starom poganstvu.

Kad je državni biskup (Reichsbischof) Müller dopuštao mirno akciju »njemačkih vjernika« (Deutschgläubige) protiv Staroga Zavjeta »židovskoga« i protiv »Židova« sv. Pavla, koji da je patvorio evanđelje »arijskog« Krista, pobunila se većina protestantskih pastora.

Ovome se je žestoko usprotivio jedan protestantski pastor, zapovjednik podmornice za vrijeme svjetskog rata. On je u Berlinu pred silnim mnoštvom sa svoja četiri druga proglasio državnoga biskupa izopćenim i otpadnikom. Bilo je to u siječnju 1934. A u oktobru je jedan sinod odlučio, da se ima dijeliti protestantska konfesionalna crkva (Bekenntniskirche) od državne oficijelne crkve (Reichskirche).

Kako će se ta borba svršiti? Hitlerova stranka, koja podržaje državnu crkvu, iskorišćuju i najmanju priliku, samo da progoni disidente. I više stotina pastora, koji su lišeni svoga čina, dospjeli su u zatvor ili u koncentracione logore.

Samo jedan primjer. Dne 17. ožujka 1935. uhapšeno je u Prusiji 530 pastora, jer su htjeli da kod propovijedi pročitaju jedan protest protiv novog poganstva, koje je pobožanstvilo rasu i krv mjesto da štuje Boga.

Napomenimo samo kao jednostavni zaključak, da luterani nalaze ponovno smisao za dogmu, čim su prisiljeni da brane bit kršćanstva.

Hoće li te nesreće približiti luterane katoličkoj Crkvi? Da će se obraćati u masama, to se ne može još predvidjeti, ali postoje činjenice, koje ulijevaju opravdanu nadu. Neki već upiru svoje oči prema Rimu, jer ne nalaze nigdje čvrsta temelja za obranu. Dr. Karlo Thieme, profesor jednog bogoslovskog instituta pisao je sv. Ocu Papi u ime jedne male grupe protestanata. Evo nekoliko slobodno prevedenih izvadaka: »Činjenica, da želimo slijediti Gospodina Isusa Krista, goni nas, da se utečemo k Vama, sveti Oče, jer mi više ne možemo vjerovati, da se Božje zapovijedi ispunjuju u crkvama, koje su podređene auktoritetu novoga biskupa njemačkih evangeličkih crkvi, odnosno da ih se uopće ni ispunjavati ne može uočivši organizaciju te crkve.«

». . . i jer se hoćemo pokoriti Bogu, bili smo prisiljeni da priznamo, da u njemačkoj evangeličkoj crkvi nema auktoriteta, koji bi uz pomoć Duha Svetoga spriječio apostaziju.«

Pošto je upitao, pod kojim bi uslovom mogli biti primljeni njegovi prijatelji u katoličku crkvu, pisac nastavlja: »Istina je, da nas nema mnogo, ali mi se, sveti Oče, obraćamo na Vas s punim pouzdanjem, jer se nadamo, da će naš odziv biti poziv i drugima, da slijede naš primjer, i mi znamo, da će dobri Pastir učiniti sve, kako bi spasio ma i samo jedno malo zalutalo stado, ako vidi mogućnost, da se povrati u ovčinjak. — 31. listopada godine Spasa 1933., četiristo i četiri puta četiri godine iza objelodanjenja Lutérovih stavaka.«

I pošto je bio Dr. Thieme primljen u katoličku Crkvu, napisao je ovo: »Na pitanje, zašto sam ja postao katolikom, odgovaram jednom jedinom rečenicom: Bog mi je dao da uvidim, da se je jedino u katoličkoj Crkvi sačuvalo potpuno evanđelje Isusa Krista, i da je sačuvana nepatvorena riječ Božja bez izmjene, koja se može ovdje u cijelosti propovijedati. Kršćanin, kome je dano da shvati, ima da učini tek jedno: poći na put u krilo Majke Crkve, i mora da bude zahvalan, ako ga ona primi.«

Ta ponizna a ujedno ponosna izjava daje nam snage, da s još većim pouzdanjem molimo Gospodina, neka bi se udostojao prosvijetliti pameti i raspoložiti srca naročito onih, koji nose glavnu odgovornost u tom luteranskom pokretu.

Ovaj nam je mjesec siječanj dana i blagoslovena misijska nakana: »Obraćenje luterana.« Molimo se mnogo, da se izgubljene ovce vrate u ovčinjak Kristov.

● MISIJSKA NAKANA ZA MJESEC VELJAČU:
Obrana krivobožaca od krivovjeraca.

MISIJSKI CVJETOVI I PALME.

Nevina su betlehemska djeca prvenci u nepreglednoj povorci dječaka i djevojčica, koji su kroz stoljeća dali svoj mladi život za Spasitelja u jaslicama. A misijske su zemlje ono plodno tlo, gdje niču mučeničke palme, gdje stupa još uvijek četa nevine krvlju orošene djece, da se pridruži toj veličanstvenoj povorci malih mučenika, koji su prolili svoju krvcu za prvorođenog Bracu Isusa.

Žrtve Taikosame i Daifusame.

Sv. Franjo Ksaverski, apostol Indije i Japana utemeljio je u Japanu kršćanstvo god. 1549. Japanska se je Crkva razvijala upravo divno, sve je govorilo, da će se cijeli Japan brzo obratiti Kristu. Ali za carevanja Taikosame 1582.—1598. izbio je strašan progon kršćana. Uz mnoge stotine misionara i urođeničkih svećenika poklano je na grozan način mnogo hiljada katolika. Među tim mučenicima bio je velik broj djece u najnježnijoj dobi. Samo od vrlo rijetkih znademo danas imena, jer kod nabrajanja u izvještajima mučenika stoji najčešće pisano: » . . . i mnoga djeca« ili »majke sa svojom djecom«. Rijetko su naznačena njihova imena i način, kako su poginuli za Isusa.

Među prvim žrtvama Taikosame bila su tri dječaka između 10 i 13 godina. Najprije su im odrezali nos i uši a onda postavili svakog na jedna kola i vozili ih javno u povorci za ruglo u Nanga-

saki grad, ne bi li ih na ovaj način uskolebali u vjeri. No hrabro držanje ove trojice dječaka izazvalo je još više obraćenja.

Na 5. veljače 1597. izvedeno je 26 na smrt osuđenih mučenika na tako zvano »Sveto brdo« kraj Nangasakija. Tu su ih razapeli i sulicom proboli. Papa Pio IX. proglasio ih je 1862. svetima.

Na 9. prosinca 1603. bili su na zapovijed pokrajinskog namjesnika Daifusame ubijeni 12 godišnji Toma i 6 godišnji Petar iz Fingo-a.

Na 7. listopada 1612. spaljen je živ junački Leo Fayachida sa svojom ženom i dvoje djece pred mnoštvom od 20.000 gledalaca.

Na sam Božić 1618. spaljeno je mnogo djece u Nagasakiju.

Osobito je mnogo djece polučilo mučeničku krunu na 10. rujna 1622. na dan »Velikog mučeništva« u Nagasakiju. To su bili najdirljiviji prizori pred više od 30.000 gledalaca. Vezali su ih uz stupove između gorućih krijesova. I dok su im u groznim mukama tjelesa pomalo pekli, zaorila je pjesma psalama i molitva muževa, žena i djece. Ovo je junačko umiranje za Krista izazvalo opet mnogo novih obraćenja, što je okrutnog Daifusamu samo još razbijesnilo. Drugog je dana mučen Gašpar Kotenda sa dvoje djece.

Na 29. rujna 1623. umrlo je opet 37 mučenika, od kojih je bilo 16 djece. Neki su bili živi spaljeni, drugi razapeti, a treći živi na komade sasječeni.

Mnogu su djecu bacili u vruća sumporna vrela vulkanskog brda Ungen kod Nagasakija. Pred očima njihovih majki uronjena su ta djeca u vrelu vodu, i kad su se skuhala, vratili su ih majkama. No bilo ih je mučeno mnoštvo još na svakojake druge načine. Batinali su ih do smrti bambusovim štapovima, morali su klečati na užarenom ugljevlju, užarenom kovinom žigosali su im čelo i obraze imenom »kršćanin«, pilili su im pilom ruke i noge od tijela, rezali prste ,uha, nos itd.

Osobito slavna je mučenička smrt velikog broja dječaka između 8 i 11 godina, kojima su 3. kolovoza 1640. na »Svetom brdu« odrubljene glave. Kušali su ih uskolebati svakojakim obećanjima i prijetnjama, ali oni su ostali vjerni do zadnjeg daha i pošli u smrt s udivljenja vrijednom čvrstoćom značaja.

* * *

Kada je godine 1596. okrutni Taikosama izdao nalog o progonstvu kršćana i taj bio posvuda proglašen, upitao je misionara jedan četirigodišnji, bistri dječak, da li je istina, da sada moraju svi kršćani umrijeti. Misionar je to potvrdio i upitao maloga: »Što ćeš odgovoriti, ako te pitaju, koje si vjere?« — Dijete odgovori: »Ja ću posve glasno i jasno reći: »Ja sam kršćanin«. — »Ali što ćeš učiniti, ako će te htjeti ubiti?« — »Onda ću učiniti ovako!:« reče dječak, klekne, sklopi ručice, prigne glavicu i ispruži vrat, kao da ga hoće dati odsjeći. — »Ali kada će krvnik potegnuti mač i htjeti zamahnuti, što ćeš reći?« pitao je misionar dalje. Dječak zaplače, jer je mislio, da mora nešto reći, što još nije učio u vjeronauku. Ta još nikada nije čuo, što se mora reći, kada se komu glava odrubljuje. Ali iznenada se mali dosjeti i klikne: »Ja ću neprestano govoriti »Isuse, Marijo! Isuse, Marijo! sve dok mi ne odsijeku glavu.« — Ovako su eto bila raspoložena djeca, koja su za onog groznog progonstva umrla za Krista.

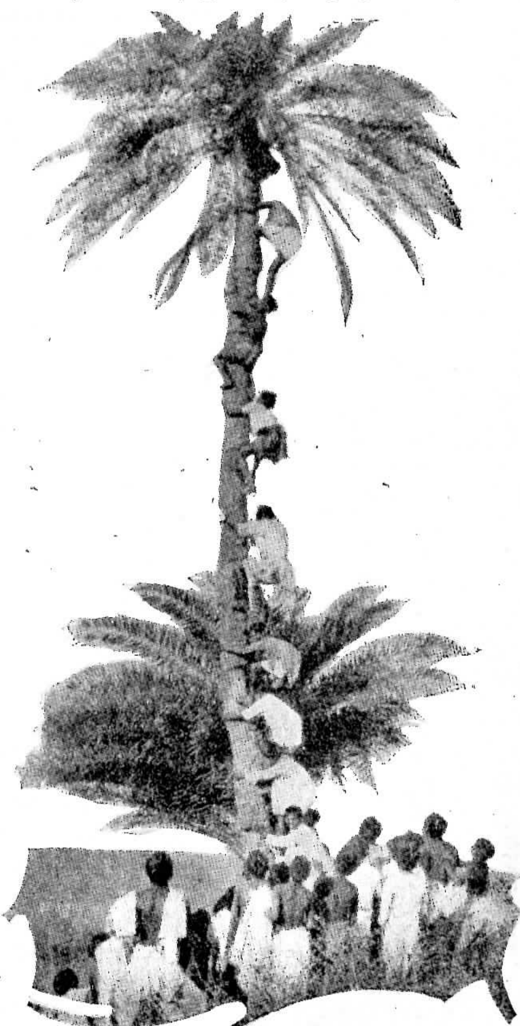
* * *

Dirljivi su prizori, što su se odigrali kod smrti 26 japanskih mučenika, koji su umrli 5. veljače 1596. u Nagasakiju i među kojima su bili dječaci Antun, Ljudevit i Toma. Antunu je bilo 13 godina. Kratko pred smaknućem nastojali su njegovi još poganski roditelji da ga na svaki način nagovore na otpad. Neka se smiluje svom životu, svojoj mladosti, i više sličnih razloga. Nato skine dječak svoje lijepo odijelo i pruži ga svojim roditeljima govoreći: »Evo uzmite sve! — Dajem vam, što vam dati mogu; ali moja duša pripada Bogu!« — Sada je nastojao i nagasaški namjesnik da uzdrma Antuna u njegovoj postojanosti svakojakim obećanjima: on će ga smatrati svojim sinom, preporučiti ga caru i pomoći mu do službe i časti. — Antun mu odgovori: »Zar me smatraš luđakom, da ću kratki zemaljski život pretpostaviti vječnom?«

Slično je i 10 godišnji Ljudevit odbio sva mamljenja. Svi su dječaci radosno pošli s misionarima u smrt. I dok su visjeli na križu, pjevali su jasnim glasom »Laudate, pueri, Dominum! — Hvalite, djeco, Gospoda!« što je misionar bl. Petar prije uvježbao s njima, a sada na križu zapjevao.

* * *

Na obali rijeke Kamogawa kraj Miyako-a vidimo 7. listopada 1619. više kršćana privezanih uz stupove, osuđene na smrt u plamenu.

Indija: Naprijed u nebeske visine!

U sredini je Tekla sa petero svoje djece. Najmlađe, 4 godišnju Luciju, drži na rukama, devetgodišnji Toma i dvanaestgodišnji Franjo stoje privezani čvrsto uz majku, drugo dvoje djece Katarina i Petar vise joj sučelice na križu. Sada se zapali naslaga drva oko mučenika, a plameni se jezici dižu praskajući u visine. Zaboravljajući vlastite boli gladi Tekla glavicu i obraščiće svoje male tješeći je i hrabreći. Kad se gusti dim uzdigao, kćerkica vikne: »Mama, ja ne vidim ništa više!« — »Zazovi Isusa i Mariju!« odgovorila je majka. Moleći pošle su majka i dijete u smrt. — »Isuse, primi naše duše!« bile su zadnje riječi ove nove svete Simforoze.

*
* *

Među mučenicima, koji su umrli godine 1612. u Arimi, bili su dječaci Jakob i Justo, čija je tetka Marta vidjela već teći krv svoga muža i svoje vlastite djece za Krista. A sada je eto pripravljala na smrt i svoje male nećake. Umrli su kao junaci. Kad su bili privezani na stup, opominjao je stariji brat mlađega, neka nikako ne zaboravi u smrti zazvati ime Isusovo. Prva je pala Jakobova glava i skotrljala se do nogu Justa. Ali neustrašivo prigne i Justo glavu s imenom Isusovim na usnama pod krvnički mač.

*
* *

Nadasve ljupki je opis mučeništva jednog četirigodišnjeg dječaka u životopisu bl. Karla Spinole iz Družbe Isusove.

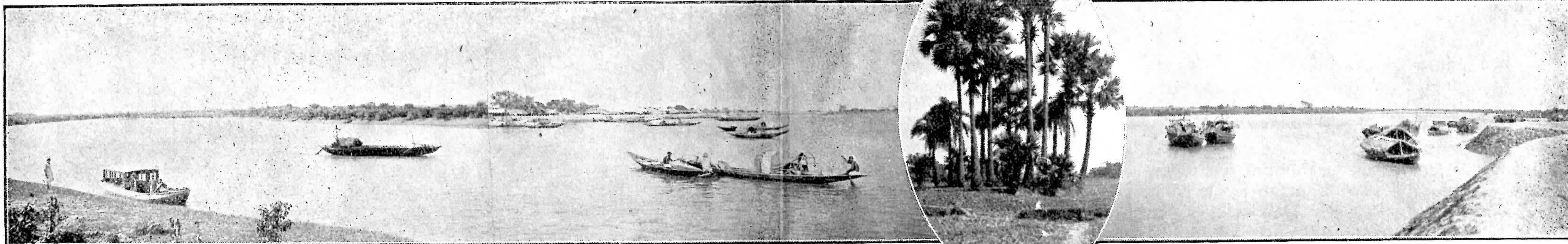
S velikim mnoštvom novokršćana odveden je blaženik na 10. rujna 1622., na dan »Velikog mučeništva«, na stratište. I dok je tamo upravio mučenicima nekoliko riječi, ugledao je jednu kršćanku, koja mu je dugo vremena iskazivala gostoprimstvo. — »Gdje je tvoj mali Ignacije, kojega sam krstio?« upita blaženi Karlo Spinola ženu. »Evo ga!« odgovori ona uzdignuvši četirigodišnjeg dječaka, kojega je za tu zgodu obukla u njegovu najljepšu haljinu. »On će umrijeti sa mnom! Rado žrtvujem dragome Bogu svoj život i svoje dijete, što mi je najmilije na svijetu.« Onda se okrene dječaku i nastavi: »Eno gledaj tamo oca, koji te je učinio djetetom Božjim i dao ti život hiljaduputa bolji od onoga, koji ćeš naskoro dovršiti. Preporuči mu se i moli ga za blagoslov!« — Mali Ignacije odmah posluša. I kako je tu klečao, žamor sažaljenja prošao je svjetinom. Nato su se krvnici bez daljnjeg oklijevanja dali na svoj krvavi posao, jer su se bojali pobune. Glave trojice ili četvorice mučenika naskoro su se skotrljali do nogu djeteta. Ali ni pogled na krvavu, odrubljenu majčinu glavu nije uzdrmao mladog priznavaoca. Kada je on došao na red, razgalio je vrat i pružio zatiljak krvniku, koji mu je okrutnom rukom zadao smrtni udarac.

*
* *

Ne moramo se vraćati u prijašnja stoljeća, da se veselimo gledajući mladenačke mučenike. I u devetnaestom i dvadesetom

Slika na str. 11. prikazuje: Život u brazilskoj prašumi.

Prema Bošontiju . . .

stoljeću ima na hiljade nedužne djece u velikoj vojsci mučenika u Koreji, Anamu, Africi i Kini.

Priznavalačka crkva u Anamu broji sama na hiljade djece, dječaka i djevojčica na popisu mučenika. Bilo je to 1847., kad je kralj Ti - dik sjeo na prijestolje i pošao stopama svojih pretšasnika, koji su kršćanstvo mrzili iz sve duše. Progonstva su neprestano trajala. Najgore je bilo 1858. Kralj je htio da kršćanstvo potpuno iskorijeni. Siromašni luđak! Pune četiri godine od 1858—1862 trajao je junački boj anamske crkve. Osobitom je žestinom bijesnila oluja u provinciji Khank-hoa. Tamni zatvori napunili se kršćanima.

U onim danima progona pojavila se jedna djevojčica kao junakinja Anama. Zvala se Gian-Dan. Bila je iz siromašne obitelji iz Bin-sanga. Bilo joj je tek trinaest godina, kad su je bacili u tamnicu zajedno s ocem, majkom i sestrom. Uz strahote zatvora i sudnice mučila je tu obitelj užasna glad. U Anamu su se naime morali sami utamničenici brinuti za hranu. Ova obitelj nije imala bogatih rođaka, koji bi se za nju brinuli. Tako je živjela od milostinje drugih. Ali ta je bila vrlo kukavna. Anamićani su se bojali, da će sumnjati na njih, da su kršćani, budu li potpomagali utamničenike. Stoga im nisu nikako pomagali. Poslije dvije godine natjerao je glad majku i sestru na otpad od vjere. One su pogazile krst i puštene su na slobodu. Otac je ustrajao još kratko vrijeme. Gian - Dan nije ni za čas uskolebala u svojoj vjeri. Bila je najmlađa u tamnici. Kraljevski mandarini mučili su je svake sedmice nemilosrdnim udaranjem, ne bi li skršili njezin otpor. Pa i među utamničenicima našlo se je neprijatelja. Bili su to otpali uglednici, koji su bili u zatvoru, iako su zatajili svoju vjeru. Pogani su naime sumnjali u njihovu iskrenost. Junaštvo ove djevojčice ljuto ih je peklo. Nazivali su je tvrdoglavom i ludom. Uza to nisu propuštali ni jednoga sredstva, ne bi li je nagovorili na otpad. Dobri su se kršćani divili svojoj odvažnoj drugarici i svi su je ljubili. Jednom je jedan uhvaćenik upita, kako može ona, premda mala djevojčica, podnijeti sve ove udarce šuteći. Ti su udarci neopisivo ranjavali njezino nježno tijelo. Djevojčica odgovori djetinjom prostodušnošću: »Istina, ja osjećam udarce. Ali ja nastojim, da na to ne mislim. Kad me počnu udarati, ja odmah počnem moliti »Bat - dao«. Kad izmolim jednom, počnem opet iznova. Molim tako dugo, kako me dugo tuku.«

»Bat - dao« je lijepa molitva, koja je jačala kršćane za vrijeme progona. U njoj je izrečena ispovijest sv. vjere i pripravnost umrijeti za vjeru iz ljubavi k Spasitelju, koji je za nas još više pretrpio. Ujedno se tom molitvom vapi k Bogu za snagu i ustrajnost u podnašanju muka.

Iza okrutnoga tamničara Thinka došao je blagi Phan - Hank. On je pustio kršćane u miru. Činilo se, da se progonstvo primiče kraju. Ali to je trajalo samo par mjeseci. Tada je došao novi krvnik Tuong. On je za kratko vrijeme sklonuo na otpad mnogo kršćana, među njima i oca male Dan. Taj čovjek, koji je podnosio muke 4 godine, rekao je svojoj neutješivoj kćerki, da više ne može podnositi te strahote; novi će mandarin započeti novim mučenjem. Stoga je odlučio, da kod prvoga preslušavanja zataji svoju vjeru.

Siromašno je dijete lijevalo vruće suze i govorilo svome malodušnom ocu: »Sad ćeš otpasti, kad si podnosio muke više od tri godine. Zar ti otpad ne će uništiti pred Bogom svu dosadašnju zaslugu? Oče, zar nije bolje stoput umrijeti, nego jednom zatajiti Boga?!«

Sljedeći dan i cijelu noć zaklinjala je plačući oca, da i dalje ustraje. No sve je bilo uzalud. Kod prvoga preslušavanja pogazio je otac krst. Na to su ga odmah pustili na slobodu. Kad se opraštao sa svojom kćerkom, rekla mu je ona: »Ti si zatajio Boga. Ja te ne priznajem više svojim ocem! Neka ti se Bog smiluje!« Siromašnu Dan izveli su naskoro iza toga pred mandarina. Tuong ju je dao mučiti na najokrutniji način i to najviše zato, što nije slijedila svoga oca. Djevojčica je pod udarcima izgubila svijest. Svu u krvi odnijeli su je opet u tamnicu. Dva dana iza toga ponovili su krvnici mučenje, premda su djevojčici rane bile još otvorene. Opet je izgubila svijest. Tada su je izvukli iz sudnice i ostavili je pred ogradom. Mislili su, da je mrtva. Ali San - di, vjeran kršćanin, uzeo ju je na ruke i odnio je u zatvor. Ovdje je položi na bijednu postelju. Lice joj okrene prema podu. Ona se nije mogla micati, pa je nepomično ležala u tom položaju. Preko usana nije joj prešla ni jedna tužba. Tijelo joj je bilo prekriveno ranama. U ranama su vrvili crvi. San - di je kušao da pranjem odstrani crve iz rana. Pomagao mu je još jedan drug. Ali njihovo je nastojanje bilo uzaludno. Međutim je junačka djevojčica umrla. Bilo je to 14 dana iza

posljednjega preslušavanja. Bog ju je uzeo k sebi u vječno blaženstvo.

Godine 1921. petoga svibnja potpisao je sv. Otac dekret, kojim se je započeo proces, da se mala mučenica iz Khanh - Hoa u Anamu proglasi blaženom. Tako stoji pred nama ta junačka djevojčica ukrašena slavnim naslovom »časna«.

Godine 1874. bijesnio je u Anamu opet progon. Iz jednog samo kršćanskog sela Dao - vien sa kojih 500 duša, ubijeno je radi njihove vjere oko 100 muževa, žena i djece. Među onima, koji su vođeni na smrt, bila je i jedna majka sa svojim jedincem, šestgodišnjim sinčićem Josipom. Neobično lijepo dijete pobudilo je pozornost poganskih činovnika, koji su zapovijedali kod smaknuća. Opetovano su nagovarali majku, neka dječaka prepusti njima, da će ga posiniti i dobro se brinuti za nj. Mjesto odgovora uzela je majka malog Josipa na ruke i govorila mu kao nekoć sv. Felicita: »Zar ne, dijete moje, ti ćeš radije sa mnom u smrt i nebo?« — A mali je odgovorio ovijajući svoje ručice oko majčinog vrata: »Majko, majko, ja te ne ću ostaviti! Ja hoću s tobom umrijeti i poći u nebo!« I za čas udario je krvnik mačem po majčinoj glavi, da se okrvavljena srušila s djetetom na zemlju. Jedan ubod sulicom ranio je malome nadkoljenicu, a drugi zamah sabljom koso preko obraza prosjekao je oba oka. Krvnici su držali oboje za mrtve i ostavili ih ležeći u krvi. Nakon duljeg vremena osvijestili su se i odvukli u skrovište. To je bilo u svibnju 1874. Na 1. studenoga iste godine donešen je dječak biskupu Gauthier-u, apostolskom vikaru južnog Tonkinga, koji je malog priznavaoca posve slijepog i sa širokom brazgotinom preko lica, radosno primio u svoje sirotište, kao i mnogu drugu djecu mučenika, koji su za sv. vjeru poginuli.

Za istoga progonstva osuđene su na smrt dvije djevojčice iz kršćanskog sela Dai Psingh kao mučenice svoje nevinosti. Obje sestre, starija imenom Thu sa petnaest godina i mlađa, dijete od istom 4 godine. Dulje su vremena izbjegle sveopćem pokolju. Djeca nisu više imala oca, Thu je zato sa sestrom stanovala kod svoga djeda. Neki mladi poganin, bogati plemić iz obitelji Ba - ho, bio je očaran djevojčinom ljepotom, te ju je uz najzamamljivija obećanja tražio za ženu.

»Ne«, rekla je odlučno, »ne ću nikada živjeti zajedno s poganinom!«

»Ali onda ćeš zajedno s tvojom sestricom u smrt, ako prezreš moju ruku.«

»Tim bolje!« odvrati Thu. »Onda idemo zajedno u nebo, a tamo nas čeka daleko veća sreća.«

Načinili su grob, da zasuju Thu. Hrabra djevojka nije rekla ništa. Pustila je da iskopaju raku. Kada je izbačena zadnja lopata zemlje, naložilo joj se neka siđe u grob.

»Čekajte jedan čas!« zamolila je ona. Bacila se na rubu groba na koljena, pomolila se, ustala i rekla: »Evo ja sam spremna!« U grob su bacili jednu rogožinu. Ona je sišla, legla na rogožinu, a

kraj sebe je polegla svoju malu sestricu. Sestrica je bez plača pustila da radi od nje što hoće, premda su joj bile istom 4 godine. Polovicu rogožine povukla je Thu preko sebe i sestrice i rekla:

»Sada nas možete zasuti!«

I zaista, pogani su nad sestrama zasuli grob.

* * *

U još novije vrijeme pribrojene su u Ugandi i Kini cijele čete djece u najnježnijoj dobi »vojsci od 144.000«. Nadasve divni su opisi iz tih krvavih progona, pa ćemo ih drugi puta donijeti.

Kako nas mora oduševiti pogled na tu povorku nedužne djece — mučenika kroz stoljeća! Ta ona bude u nama ljubav k sv. Katoličkoj crkvi, sretnoj majci, koja ovu mladenačku junačku četu naziva svojom djecom i blaženim majčinskim veseljem dovodi svom nebeskom zaručniku. A bude u nama i ljubav i oduševljenje za misije, koje i u našim danima tako divno cvatu i donose prekrasne plodove.

I tko radi za misije, za toga mole ove hiljade i hiljade malih, nevinih mučenika misijskih, kojih prošnje Bog ne može prečuti.

U PRAŠUMI.

Obala se rijeke Amazonke ogradila tako neprohodnim, zelenim zidom od trnja, oštrih trava, bodljikavih raslina svake vrste, da si jedva željezo i vatra prokrče put u unutrašnjost. Ali kad iza tih nadčovječnih napora stane čovječja noga u unutrašnjost braziljanske prašume, nagrađen je svaki trud preobilno. Tu se u bujnoj raskoši uzvijaju palme, banane, papradi, smokve i stotinu drugih stabala, a ovijaju ih razne povijuše i lijane. Ovdje sijeku i krče naseljenici iz Evrope, da stvore najplodnija polja svijeta, najbogatija poljoprivredna gospodarstva.

Jedan od tih silno bogatih farmera zvao se Ribejro. Žena mu je umrla, sin mu je poginuo. Ostao je sam samcat na tom svijetu, što ga je napunjalo gorčinom, koju je znao svakoga dana iskaliti na svoje sluge i podanike. Prijatelja nije imao, ljudi su ga mrzili i govorili, da živi na svijetu, da unesrećuje okolinu.

Nespretni i bespomoćni stari Antonio uđe danas ujutro u sobu svog gospodara i navijesti, da su prošle noći prodrle u kokošinjake divlje mačke i nanijele mnogo štete. — Ribejro se zacrveni od bijesa i navali na odanog slugu vičući:

»Zašto te hulje, momci, ne pripaze bolje! Čemu vam dajem naboje, čemu vam noževi o pojasu? ... Divlje mačke, gušteri ... Zar možda i ti kradu moje ovce i telad? ...«

»Prije kratkog vremena otkrili smo tragove jednog jaguara,« odvrati mirno stari Antonio.

»Da, jednog jaguara!« izdere se opet Ribejro. »Znam ja toga jaguara! ... Uhvatit ću ja ... tu hulju, skitalicu, propalicu ... ! Bogati Ribejro mislio je pri tom na siromašnog Brazilijanca Pretu, koji nije živio za drugo na svijetu nego da pije i igra. Davno je već Ribejro sumnjao na njega, da mu on krade stoku ... I Ribejro daje nalog: »Večeras imate biti na straži! Postavite zamke i podite na izvide ... ! Jednom hoću ipak tom lopovu ...«

»Danas je badnja večer, a sutra Božić!« prekine blago Antonio svog gospodara.

»Božić? ... Stara bajka! ... Zar se još nijeste opametili? ... Pa konačno, neka vam bude! Veselite se samo tome i dajte si opet pripovijedati od misionara o. Vigarija tu staru priču ...«

Antonio je poznavao dobro svoga gospodara, koji nije više u ništa vjerovao, premda je bio tako osamljen i ogorčen. Ipak je bio prema sirotinji i nesretnicima često velikodušan i dobrostiv.

»Laku noć!« promrmlja dobroćudni Antonio i izgubi se iz sobe.

Ribejra je ljutila i ta dobroćudnost starog Antonija, ta naivna prostodušnost, a kad se je još sjetio njegove vijesti o kokošjoj nesreći, otvori prozore, da rashladi svoju srdžbu i zurio je na prozor u tajanstveni sumrak.

Napolju je vladala svečana tišina ... Na brdima je počivala sveta osama. Čitavu je prirodu proželo božićno raspoloženje, premda dolje na jugu nema nikada snijega. Na nebu su zablistale prve zvijezde, iz prašuma se javljao prvi dah večernjeg povjetarca, a na poljima su čvrčci pozivali na počinak ...

»Božić! ...« mrmljao je stari Ribejro. »Pripovijedat će i pjevati o Djetešcu Isusu ... slaviti blagdan ...«

S tim je on već davno prekinuo! Da, prekinuo je potpuno, kad mu je umrla vječno bolesna žena i kad mu je za jednoga ustanka poginuo sin jedinac! ... Čemu je i on još ovdje? ... Da zgrče bogatstvo, da pripazi, da ništa ne propadne ... i uz to da se užasno izjeda! ... Ipak je taj cijeli život jedan besmisao! ... No ništa zato, živi se samo jedamput, samo jedamput i nikada više! ... A poslije smrti zijeva pred nama zagonetna praznina! ...

Ribejro se je uvijek bojao ovakovih misli, a ipak se tako lako u njih zaplitao ... on ... tako osamljeni!

Trgne se, lupi šakom čvrsto po prozoru kao da hoće sama sebe ukoriti zbog tih misli, što ih pripušta, da mu se mozgom roje. Ide u kuhinju, uzme si večeru, a onda opaše pojas pun naboja, segne za puškom i pođe sam ... užarene glave u noćni lov na onog jaguara ...

Za brdima se pomolio mjesec ljubeći svojim blijedim sjajem grmlje i drveće. Vršci su življe ljeskali i ispod krošnja se protegla tajinstvena tama. Tek gdjekoji osamljeni mjesečev trag kliznuo bi se preko puta ...

I opet je Ribejro zapao u prijašnje misli, išao je teško zamišljen kao da nosi preteško breme ... Prodirao je sve dublje u prašumu ... Lomljava suhe grane ga prene. Preko puta preleti neki čovjek i on se sjeti, da je pošao u lov na ... Ribejro ga je u taj čas prepoznao. Bio je to Preto, šumski uhoda, tat i skitalica ... Sada u svetoj noći, kad većina ljudi ostavlja svoje domove, da ide na ponoćku, traži taj nesretnik svoj plijen ... da ga zapije ili proigra ... !

Ribejro uzima pušku, napne kokot ... Ruka mu dršće, u sljepočicama udara. Da ga ubijem jednom zauvijek? ... Ne! Ipak, dat ću mu uspomenu zauvijek! ...

Prašumom se je razlijegao hitac, odjeknulo je na sve strane, a tada zavlada opet grobna tišina. Iz daljine je dopirao prvi zov svete noći, zvono na crkvici je pozivalo ljude. Ribejro protrne. Nikada se još nije osjetio tako osamljenim kao sada ovdje, gdje je prije par časaka stavio na kocku jedan ljudski život ... Ali ništa zato! Ako ga je ubio, može se lako opravdati, ta njegova je šuma, a počinjaju se tolike krađe ...

Sve je uzalud! On ipak dršće, grlo mu se suši od užasa pri pomisli, da je krivac smrti tog nesretnika. Kako je opasno s mržnjom u duši, usijanom glavom i s nabitim oružjem u ruci susresti svog omraženog neprijatelja!

Pošao je dalje bez cilja, misli ga sve jače mučile. Tako se namjeri na jedan obrasli puteljak, a da nije znao, gdje se nalazi. Lutao je još dugo naprijed, htio se vratiti kući, ali je izgubio put i smjer u toj divljoj prašumi. U daljini pred njim zasja slabo svijetlo i opet ga je nestalo. Znao je, da to nije trag s njegova posjeda. Možda idu ljudi svjetiljkom na ponoćku ... I opet ga shrvaju one bolne misli o Božiću i ispraznosti njegova života ... Ne bi htio k onoj svjetlosti, ali mora, hoće li da nađe put, hoće li da se vrati kući s tog nepoznatog mjesta. I on ide, ide naprijed ... Ali to nijesu bili ljudi sa svjetiljkom, to je bila jedna kolibica, iz koje su sada dopirali bolni glasovi, tihi plač. Proslijedio je put i razabrao dječje glasove i opet dječji plač ... Našao se pred bijednom kolibicom. Kroz prozor je prodiralo slabo svijetlo s ognjišta. Zavirio je unutra. Na zemlji je sjedio dječak i mala djevojčica. Po svemu se je činilo, da su sami kod kuće.

Tiho, posve tiho pokuca Ribejro na vrata. Jecanje u taj čas prestane kao da su se mališi prestrašili. Dječak pogleda prema vratima, a djevojčica se stisne uza nj kao plašljiva srna.

»Otvorite, djeco! Izgubio sam put i zalutao«, progovori Ribejro.

Dječak pride plašljivo k vratima i otvori ih.

»Zar ste sami?« upita Ribejro. »Zašto plačete?«

»Gladni smo!« odvrati dječak s nekim nepovjerenjem, što ga ulijeva strah i bijeda.

»A gdje su vam roditelji?«

»Mama nam je umrla prije četiri tjedna, a tata je otišao pred jedan sat. Rekao nam je, da će se skoro vratiti, ali nije nikako htio da ide s nama k Malom Isusu.

Ribejro nije nikada gladovao. U njegovoj se duši pojavi neobična samilost. Nedužna je bijeda na nj toliko djelovala, te je na čas zaboravio na svoje uzbuđenje. Osjetio je da mora na svaki način pomoći tim malim sirotama. Ali što će im dati? Uza se je imao samo lovačku pušku i naboje.

»Hoćete li sa mnom, dječice? Kod mene ćete se najesti do mile volje!« progovori bogati posjednik. — Dječak pogleda ozbiljno i odlučno stranca i reče:

»Ako te je poslao Mali Isus, onda idemo! Mi smo ga danas tako toplo molili, da nam nešto pošalje!«

Ribejro ne odgovori ni riječi. Ne razumije, što je to, da ga Mali Isus na svakom koračaju progoni. Danas mu govori sve i svagdje samo o Malom Isusu ... Uzme uplašenu djevojčicu na ruke i ostavi s dječakom kolibu.

I opet su se javili zvuci ponoćnog zvona s crkvice, i opet ga je Mali Isus zvao. Ali kolikogod mu je taj poziv bio neugodan, toliko mu je bio sada i drag, jer mu je kazivao, u kojem smjeru da ide, da stigne do svoje kuće.

U kući bogatoga Ribejra nije bilo više nikoga, sve je otišlo u crkvu na ponoćku, pa i stara služavka Lina. I opet nije mogao shvatiti, kako je to moguće, da mali Isus ima još uvijek toliku moć, da sve privlači ... Gospodar pođe s izgladnjelom djecom u kuhinju. Vatra se je na ognjištu skoro utrnula. Ribejro je sam raspiruje i počne pripravljati večeru za sirote, iako mu to baš nije išlo od ruke. Postavio je pred djecu toploga mlijeka, kruha, kolača i slatkoga grožđa.

Bijedni se mališi nijesu dali mnogo moliti. Glad ne poznaje straha. Oni se brzo prihvate posla, jeli su blažena lica kao da im je tko cijeli svijet poklonio.

Ribejro osjeti nepoznatu radost. Napolju su zamirali posljednji zvuci zvona naviještajuć rođenje Spasiteljevo. To ga je sjećalo sretnih blagdana njegove mladosti, kada mu je Božić ispunjavao sve djetinje snove. Danas slavi on Božić na posebni način: pruža sirotinji najnužnije i prostire joj upravo kneževski sto. — Nikada još nije mislio, da se može tako lako razveseliti i usrećiti dječje srce, kad u njima vlada glad i bijeda.

Djeci nije mogao progovoriti ni riječi. Posve ga je prožeo neki osjećaj zadovoljstva i sreće, što se osjeća u duši poslije takovog dobrog djela. — Na

badnju su večer uletila dva anđelka u njegov osamljeni dom. O kad bi htjeli ostati ovdje sa svojim suncem, svojom vedrinom! On bi sigurno postao drugim čovjekom!

»Hoćeš li, gospodine, sada s nama k Malom Isusu kao mama prošle godine?« prekine dječak šutnju.

Ribejru postane neugodno. Kako neočekivano mogu zahtijevati dječja usta nešto tako teška i gotovo nemoguće. . . ! No on ne može danas tim anđelima ništa odbiti, pripravan je s njima dijeliti kraljevstva. . .

»Samo se najedite,« uzbuđeno će on, »malo se još otpočinite, a onda ćemo k Malom Isusu!«

Neki su vidjeli Ribejra, gdje izlazi s djecom iz šume i nitko si nije mogao razriješiti tu zagonetku.

*
* *

Malo prije početka sv. Mise, par časaka prije pola noći, dotrčao je na brdo sav zasopljen neki otrcani čovjek i stisnuo se u kraj crkvenog ulaza. Svi su se začudili, otkada je to Preto postao tako pobožan. I to još dolazi u kasnu noć!

»Missa do Gallo«, koju Braziljanci toliko vole, primicala se kraju. U rasvijetljenoj se crkvici dizali oblaci tamjana. Posljednji zvuci božićnih pjesama su već zamirali . . . i odrpanac izađe iz crkve i pođe ravno prema groblju. Tu je kleknuo uz posve svježi grob. Ovdje već četiri tjedna počiva njegova Erika, koju je on svojim životom bacio u bijedu i grob. . . Ovdje on polaže sada svoj sveti zavjet.

Navečer je neki neznanac u šumi za njim pucao. Tane mu je prohujalo tik uz glavu. Krčeći si u velikom strahu put kroz bodljikavu šikaru, ozlijedio se osjetljivo. Strah pred progoniteljem tjerao ga je za noćnim posjetiocima crkve, mislio je, da će u kući Božjoj biti najsigurniji, dovoljno sakriven i zaštićen. Nikada nije bio još tako blizu smrti kao noćas. . .

Božićna svečanost, svećenikova propovijed i sada taj svježi grobni humak upravo su ga poticali, da se popravi. Raskajan u suzama obećaje božanskom Djetešcu i pokojnoj Eriki, da će odsada biti drugi čovjek. . .

* * *

Svi su već skoro ostavili crkvu, kad li uđe još neki kasni gost. Uz njega je brzao dječak, a na rukama je nosio malu djevojčicu. Stari je crkvenjak htio upravo ugasiti svijetlo. Došljak ga zamoli, da ostavi svijetlo uz jaslice. Starac se sav u čudu povuče u sakristiju, nije mogao shvatiti: »Ribejro, taj nevjernik s dvoje tuđe dječice uz Spasiteljeve jaslice! . . . Što li je tom prkosnom bogatašu došlo u pamet i to još u tako kasnu noć. . . ?!«

Djeca su klicala od veselja i radosti. Dječak je uzeo iz jaslica kip Malog Isusa i tisnuo mu vrući cjelov na nožice. A tada ga pruži i svojoj sestrici, da ga i ona poljubi. — Ribejro je stajao ganut i postiđen. Dugo se je borio, a onda šapne: »Božansko Djetešce, i ja ću vjerovati u te, samo ako se nije ove noći dogodila nikakova nesreća s onim čovjekom. . .«

Međutim se je i Preto došuljao opet s groba Eričina u crkvicu, da i tu potkrijepi svoj zavjet. Htio je i on vidjeti Malog Isusa, prije se je bojao ljudi. Ali par koraka pred jaslicama zastane. Pri svijetlu upoznao svog malog Alfreda i Luciju. . . i što mu je gotovo pomutilo pamet, sa svojom dječicom vidi on bogatoga Ribejra.

Dječak se okrene znatiželjno, što taj čovjek ne dolazi bliže k jaslicama. A praznom crkvom zaori klik: »Tata!«, a mala Lucija zaplače. . . Ribejro nije mogao progovoriti ni riječi. Onaj, na koga je pucao. . . ovdje! Ova bijedna djeca. . . njegova! Mali Isus je zaštitio tog siromaha od taneta. . . Ribejro je malo prije obećao, ako nije ove noći ubio. . . da će se pokloniti Malom Isusu. . .

Preto promuca: »Gospodine Ribejro, to su moja djeca!«

»Preto,« odvrati bogataš, »tvoja će djeca ostati tvoja! — A sada dođi, da u mojoj kući proslavimo Božić!«

Preto nije mogao da vjeruje svojim vlastitim ušima. Zato ga Ribejro još jednom povjerljivo nagovori. I tada pođu svi zajedno niz brdo u veliku kuću bogatoga posjednika.

Dočekala ih je sva usplahirena stara Lina, bojala se za svog gospodara, koga nigdje u kući nije bilo. Ribejro je pošalje u njezinu sobu. Djeca su pak do skrajnosti umorna brzo usnula na prostrtoj rogožini i snivala o Malome Isusu, o svijetlu i slatkišima, koje će im donijeti. Sam Ribejro podvori otrcanoga, još uvijek sumnjičavoga gosta. Uz to mu je pripovijedao, kako je našao njegovu djecu osamljenu u kolibi, kako ga je dirnula njihova bijeda i napuštenost, kako ih je nahranio i onda poveo na njihovu želju do jaslica.

I Preto mu je sada otkrio svoju dušu, pripovijedao uzrok svoga obraćenja. . . A sada da će daleko odavle, da na pošteni način zarađuje i prehrani svoju dječicu.

»Ne moraš nikuda, Preto!« reče Ribejro. I ovdje možeš postati čovjekom i poštenim načinom zarađivati svoj kruh. Ostani kod mene! Stari je Antonije i onako već slab. A i tvoja djeca će naći dom u mojoj kući. . .!«

Preto je pristao ganut. . . Vani je svitalo božićno jutro, zadnje se zvijezde već gasile. Da potkrijepi svoje riječi, pruži Ribejro ruku siromašnome Braziljancu: »Mir na zemlji ljudima, koji su dobre volje!«

U dva grešna srca ušao je i opet mir, a s njim i vjera u božansko Djetešce. . .

MOJA BOŽIĆNICA.

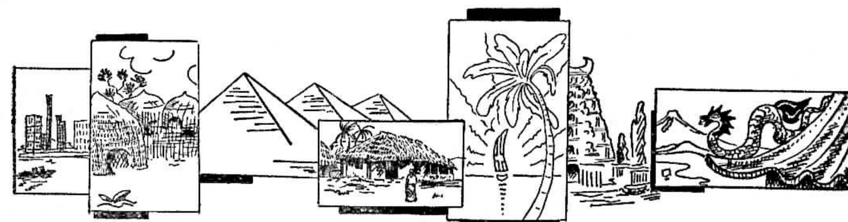
Misije vrlo volim. Za njih prikazujem žrtvice i molitve. Željela sam, vruće sam željela, da naše misije pomognem i kojim darkom. Ali kako? Sirota sam. Imam samo ono, što mi je najpotrebnije. Ipak nijesam imala mira. Smišljala sam dan i noć, kako bih što za misije našla. I našla sam evo ovaj darak, koji Vam šaljem.

Znate, kako je to bilo? Išlo se na predstavu. Tko nije imao novaca, nije trebao ići. Među ove sam spadala i ja. Nije mi to bilo teško, jer sam bila na to naučna. Kad smo išle kući, šapne mi jedna suučenica, da je pričekam. Čekala sam je i ona mi je ponudila novac za predstavu. Mene je to vrlo ganulo, ali sam joj odgovorila, da na predstavu ne ću ići. Drugarica se moja tomu vrlo čudila. Još se više začudila, kad sam joj rekla, da ja imam jednu veliku želju i da bih bila sretna, kad bi mi se ta želja ispunila. Drugarica je bila vrlo radoznala, kakova bi to želja mogla biti. Jer ona je bila uvijek najsretnija, kad je mogla pretstavljati ili gledati predstavu. Otkrila sam joj svoju želju. Nažalost me nije potpuno shvatila, jer je o misijama znala vrlo malo. Ispitivala me je i ja sam joj govorila po prilici ovako: »Daleko, daleko, dalje negoli je Ame-

rika, žive neki naši svećenici i rade u Indiji. Oni su išli tamo, da one ljude pouče u svetoj vjeri. Tamo su sami pogani. Ti se svećenici zovu misionari. Oni tamo nemaju nikoga od svojih. Ako se ne pobrinu naši ljudi ovdje u domovini za njih, oni ne će imati ni suhog kruha. Osim toga ima tamo mnogo tigrova i zmija. Meni je naših misionara vrlo žao. Oh da imam novaca!« — Sada je drugarica razumjela moju želju. Dala mi je novac za predstavu i rekla: »Evo ti! Daj to za misije! A da imaš još više, evo dajem ti i ja svoj novac. Ovaj puta ne idem ni ja na predstavu. Odričem se predstave za naše misionare u Indiji.« — Tako smo se rastale. Bila sam sretna, jer sam eto dobila nekoliko dinara za misije.

Ipak još nijesam bila posve zadovoljna. Razmišljala sam dalje, a novac sam spremila. Iza nekoliko tjedana davao se je opet neki komad u kinu. Išao je, tko je mogao platiti. I opet me zaustavi ona moja drugarica i reče: »Evo ti novaca za kino, ali možeš njime učiniti što hoćeš. Ja dajem svoj novac za misije, žrtvovati ću kino za naše misionare!« — Tko sretniji od mene! Sad sam imala toliko novaca, da sam mogla kupiti platna i naveza za jedan postolnjak. Mama mi je to odmah i kupila. Jedna mi je dobra gospojica počela uzorak. Radila sam marljivo svaki dan, jer je morao biti gotov do misijskog bazara u prosincu. To je eto moj božićni dar našim misionarima. Malen je, ali ga dajem svim srcem. Vi ga prodajte, i uvjerena sam, da će dobiveni darak razveseliti naše misionare. Znadem, da će i druge male misionarke priložiti svoju božićnicu, mnoge će dati sigurno veću negoli je moja. Ali ja sam neizrecivo sretna, što mogu dati ovoliko. Mislim već i na to, kako bih dogodine još više darovala. Ako su našle male misionarke kakav zgodan način, na koji bi se to dalo postići, molim, iznesite to u »Katoličkim Misijama«. Kad pišete našim misionarima, recite im, da ih puno puno pozdravljam . . .

Mala Misionarka iz Srijema.

NERJEŠIVI PROBLEM »NEDIRLJIVIH« — INDIJA.

»Nedirljivi« se nazivlju u Indiji oni ljudi, koji pripadaju najnižoj kasti šudra, a zovu se obično parija. Njih se ne smije nitko iz koje više kaste dodirnuti, jer inače postaje nečist, pogan. Tih nedirljivih nesretnika imade u Indiji oko 80 milijuna, a smiju se baviti samo najnižim zanatima kao živoderi, smetlari itd., smiju stanovati samo izvan sela, ne smiju u hramove itd.

Na općem indijskom zakonodavnom kongresu radilo se već dvije godine na tome, da se nedirljivima dozvoli zakonom pristup u hramove. No sa svih strana Indije stizavala su protestna pisma, bilo ih je 800 folio stranica. Zato je kod glasanja 23. kolovoza taj zakon bio potpuno odbijen sa strane hinduista. Tako je bila i vlada prisiljena da ga povuče. — Voda »nedirljivih« izjavio je odmah na skupštini, da će njegovi prijatelji potražiti svoj spas u islamu, a voda muhamedanaca ih je odmah srdačno primio.

U Lucknow-u nastoji opet jedan sveučilištarac iz više kaste riješiti na praktični način problem kasta. On naime za vrijeme praznika čisti po gradu cipele. Tim se naime zanatom bave samo najniže kaste, jer se kod tog posla imadu doticati kože, koja je od mrtvih životinja. Da ne bi pravim zanatlijama pravio konkurenciju, zadovoljava se naš sveučilištarac da očisti samo 16 pari cipela dnevno, a to ne prekoračuje jedne rupije (= 20 din.). Ovdje se ne radi o zasluzbi već o načelu. Pred kratko vrijeme povelo se za njim još šest drugova sa sveučilišta, da tako prokrče put rješenju tog teškog problema.

Gandi se je dao na novo poduzeće. Ovaj put hoće da podigne seljačku industriju i steći joj prijatelje. U pokrajini Indore predložio je jednom protestanskom misionaru, da bi nesebično zajedno radili na tom polju, ali da se ima kod toga isključiti svako obraćanje pogana.

PROTIV NEĆUDOREDNOG FILMA U INDIJI — MYSORE, INDIJA.

U zakonodavnom vijeću države Mysore iznešen je prijedlog zakona, da se kino-plakati stave pod cenzuru, a za prestupak predviđena je globa od 500 rupija (= 10.000 dinara). To je odjek američkog pokreta »Ćudoredne Lige«, koja svim silama radi protiv nećudorednog filma i to upravo zamjernim uspjesima. I prijedlog se je na zakonodavnoj skupštini jednoglasno primio i proglasio zakonom. — Pogani se eto zgražaju i sablažnjuju nad tim nećudorednim filmovima, koji dolaze i u našu domovinu, a mi katolici šutimo!! Nije li to za nas sramota?

RAZBOJNIK UZ MISIONARA — SUIFU, SEČVAN, KINA.

Borbe između redovne vojske i komunista iskorišćuju razbojnici, da pale i otimaju. Uzeli su na oko osobito jednog misionara, koji živi gotovo posve osamljen na obali rijeke Min-kiang u okolici Yungchien. Držali su ga za vrlo bogata, jer uzdržaje više škola, koje su upravo natrpane.

To je misionar nekako nanjušio i upravio upit na razbojničkog poglavicu, što on zapravo hoće i namjerava. Njegovu osobu? Ta to je najlaglje postići, jer neprestano putuje. Ali neka ga razbojnički poglavica nikako ne zamijeni s onim bogatašima, koje on hoće kazniti radi pohlepe za blagom i tvrda srca. Jer štogod on, misionar, posjeduje, to je jedino za dobro sirotinje. Zato ga imadu ostaviti u miru i neka ga ne spriječavaju u njegovom radu za bližnjega.

Razbojnički poglavica je uvjeravao poslanika, da se misionaru ne će ništa na žao učiniti i upozori misionara, da se među njegovim službujućim osobljem nalaze dva, tri loša kršćana — imenovao je pače i njihova imena — koji su ga htjela izdati. Zato neka misionar ubuduće malo bolje pripazi na svoju okolinu. F.

ISTINA POBJEĐUJE — TSINCHOW, KANSU, KINA.

Svima je još živo u pameti, kako su lanjske godine u svibnju upravo bijesno napali na strance, na misijske škole, a osobito na njemačke oce kapucine u Tsinchow-u. Novine »Glas naroda« donijele su karikature o biskupu, gdje su ga prikazali s vrećom novaca na leđima i bodežem u ruci. Za jedne đačke demonstracije provalili su u misijsku bolnicu, uništili i pokrali velik dio unutarnjeg uređaja.

Školske su vlasti u Tsinchow-u ukinule tom prilikom veliko i malo sjemenište i mnoge još misijske škole, a da nijesu navele baš nikakova uzroka.

Danas se je atmosfera već prilično raščistila. Došli su do uvida, da kršćanstvo ni najmanje ne spriječava kulturni razvitak moderne Kine, nego naprotiv da uvelike pospješuje »novi život«. Posredovanjem viših vlasti smirili su se neprijateljski raspoloženi duhovi, a i novine »Glas naroda« vratio se k istini i razboru. Pače i oni, koji su za vrijeme pobune bili kolovođe, priznaju sada svojim ponašanjem, da misija čini ipak mnogo dobra.

Uz odobrenje vlasti i na veliku radost naroda počeo je već novi misijski liječnik Dr. Hsü svoje djelovanje. Za kratko će vrijeme moći opet otvoriti lanjske godine opuštošenu bolnicu. F

HODOČAŠĆA POGANA U MISIJSKU CRKVU — TSAOCHOWFU, KINA.

Već nekoliko godina običavaju dolaziti u subotu iza Uskrsa mnogobrojni pogani, muževi i žene, u Tsaochofu, da štuju »Najvećeg Duha«. Putuju kao hodočasnici pod vodstvom kršćana. Prehranjuju se sami, a misija se zauzme za njih samo u toliko, da im se pobrine za jeftino noćište. Ove je godine došlo 500 muževa i žena.

Bilo je upravo dirljivo, kako su se uzorno vladali u crkvi, kako su sve promatrali sa strahopočitanjem i klanjali se pred velikim oltarom dotičući se čelom tla.

Navečer je iza kratke propovijedi procesija sa svijećama oko crkve. Tu ne smije manjkati ni zastava, križ i vijenci, pa ni glazba, što je izvode naši učenici na kineskim glazbalima. Uz molitvu i pjevanje vraća se procesija opet na glavna vrata u crkvu, gdje se održi kratki blagoslov s Presvetim. U nedjelju je kod sv. Mise crkva prenatrpana, utisak na poganske hodočasnike silan i nezaboravan. Dan se završuje s predavanjima, a istom u ponedeljak vraćaju se ljudi kućama.

Ti su poganski hodočasnici ljudi, koji zaista traže Boga, i nakon nekoliko ovakovih prilika nalaze uz milost Božju jedinu Istinu i prihvaćaju kršćanstvo.

STARI VRAČ NE ĆE DA UMRE BEZ GOSPODARA — TATSIENLU, SEČVAN, KINA.

Od onih 107 zavoda za gubavce, na koje može biti misijska karitas ponosna, ne smijemo mimoići ni onaj zavod za gubavce u Mosimien-u. Sagrađen je kao predstraža kršćanstva na granici Tibeta jedino kršćanskom samozatajom očekujuć, da će se jednog dana otvoriti vrata sv. Evanđelju u još uvijek zatvorenu visoravan, Tibet. Do danas ne smije nijedan bijelac zakoračiti u tu zemlju. — Ovim zavodom upravljaju Misionarke Marijine i njeguju redovito oko 160 gubavaca.

Nedavno je došao k njima u bolnicu jedan 80 godišnji, gubavi, gluhi, napola slijepi čovjek: bio je to vrač. Za koja tri tjedna osjeti, da mu se približuju zadnji časovi. Jedna je kineska sestra mnogo nastojala, ne bi li tog starca sklonula, da se dadne pokrstiti. Pače se je ponudio i jedan njegovih ekskolega u vračarstvu, koji se je već obratio i pokrstio, da će starca privesti, da uzvjeruje u dragog Boga. Ali starac nije htio, nešto ga jako uznemirivalo. Napokon je odao i tu svoju tajnu: »Nemiran sam zato, jer služim već 80 godina đavlu, da ga predobijem za prijatelja. Napustim li ga sada u zadnjem času, bit će mi na drugom svijetu velikim neprijateljem. A da opet predobijem Boga za prijatelja, za to nema više vremena. Zar da ja sada umrem bez ikakvog gospodara?!«

U predvečerje svoje smrti zamolio je ipak za sv. krštenje i odabrao si za gospodara onoga Boga, čija je dobrota tolika, da obuhvaća sve, što se k njemu obrati.

OPTUŽENI RADI KRAĐE KUMIRA — TATSIENLU, SEČVAN, KINA.

Nekoliko je poganskih »Moso« optužilo kršćansku općinu mjesta Yerkalo, da su u brdima ukrali jednog kumira i sakrili ga u svoju crkvu. Ova optužba s prijetnjama, da će razoriti misiju, može imati loših posljedica i za okolišne misije. Lame su nastojali, da uspostave opet mir ponudivši ljudima jednog vrijednijeg kumira, ali bez uspjeha. Zato su tibetanske vlasti dale opkoliti Yerkalo i Putin oružanom vojskom.

Podigli su parnicu. No pred sudom nijesu mogli pogani nikako dokazati ni najmanju krivnju kršćana. Zato su iznijeli na njih svakojake druge optužbe. A sudac, koji potječe sigurno od Pilata, osudio je kršćane na razne novčane globe. Najviše je kod toga prepatio misionar o. Nussbaum, »jer da nije bio u stanju spriječiti svetogrđe, koje su kršćani počinili na kumiru!«

»Samo onaj, tko poznaje prilike ovih krajeva«, piše isti misionar, »može da prosudi, kakove posljedice možemo sad očekivati. Stvar će se sigurno opet iznijeti i tko zna, na koliko gori, brutalniji način.«

PROTIV NEMORALNOG FILMA U KINI — PEKING, KINA.

Prošlog je maja održalo kinesko društvo za uzgojni film svoj četvrti godišnji kongres. Skupštinari odlučiše, da će od vlade zatražiti, da podijeli sve filmove u dvije grupe: jedne, koje može bez ikakovih loših posljedica svatko gledati i druge, koji su samo za odrasle. Osim toga se ima nastojati, da se u gradovima kao Nankingu, Pekingu, Šangaju i drugim što prije otvore dvorane, u kojima će se mladeži prikazivati filmovi uzgojne vrijednosti.

Konačno se ogorčeno protestiralo protiv stranih filmova, koji na bestidni način iznose razvraćen život, umorstva i krađe. Ovo društvo gleda baš u toj opakoj propagandi uzrok bijede i vrenja današnje Kine i traži energično od vlade, da smjesta poradi na tom, da se razvije zdrava, domaća produkcija filma, koju imade vlada već zbog nacionalne obnove Kine potpomagati.

Dakle i poganska Kina reagira na unošene nećudoredne filmove, samo se mi Hrvati katolici ne mičemo!

PRAZNOVJERNI STRAH — SIWANTSE, MONGOLIJA.

Zadnjih se je godina obraćalo stanovništvo mnogih sela u okolici Nanhaochan upravo u masama. Glavnim su povodom tim obraćenjima bili nemiri i razbojništva, koja su iza građanskog rata preotela mah. — Kad je nastao opet mir, nadali su se misionari, da će sada u suzama i mukama posijanu žetvu žeti u veselju. Ali su se prevarili. Ljudi su zaboravili na strah pred razbojnicima i na zaštitu, koju su u ona teška vremena našli kod misionara. Sada ih odvraća još više od obraćenja jedna kriva vijest o nekom skorom progonstvu kršćana. A na čemu se ta vijest osniva? Na ovom praznovjernom računanju: Godine 1900 bila je 26. godina vladavine cara Hoangsu, i te je godine buknuo užasan progon protiv kršćana tako zvani bokserski ustanak. Slijedeća je godina opet 26. godina kineske republike, dakle ima i ova donijeti novo progonstvo kršćana. — Ovaj je praznovjerni račun sad glavni razlog, zašto se pogani ne obraćaju. Pače se po nekim selima ljudi već vježbaju u »đavolskim obredima«, da se kao nekada bokseri 1900. god. učine neozljedivima. Ova se nova sljedba zove »Tsong-yang-tao« (= put sredine).

Zbog tih se vijesti ne usuđuju više dolaziti ljudi, a najmanje praznovjerne žene, na misijsku postaju, da ih se pouči. Zato smo imali ove godine jedva nešto više od 600 krštenja, a nadali smo se na nekoliko tisuća. Ali i ovo je vrlo utješljivi rezultat, na kojem zahvaljujemo od srca dragom Bogu u toj zemlji F.

ČLAN RADNIČKE STRANKE O MISIJAMA — SALISBURY, JUŽNA RODEZIJA, AFRIKA.

Na parlamentarnoj debati o uzgojnom pitanju dao je ugledni član radničke stranke G. L. Keller javno priznanje o uzgojnom djelovanju katoličkih misija. Evo njegovih izvoda: »Rodezija ima biti zahvalna nesebičnim i plemenitim lju-

dima, koji već pola stoljeća rade na posebni način oko uzgoja djece ove zemlje. Ovim mislim pobožne oce i sestre katoličke Crkve. Kuća mora da znade, da je upravo obvezana da izrazi zahvalu onima, koji su si postavili zadatak, da joj uzgoje karakterni naraštaj.

Naša zahvalnost mora da je to veća, što je njihovo djelo započeto upravo u doba, kada je Rodezija istom pokušala da ide svojim samostalnim putem, a narod nije raspolagao sredstvima za primjereni uzgoj. Mnogi imadu svoj napredak zahvaliti radu i uzgojnom utjecaju ovih otaca i sestara.

Mislim, da sada, kada je u zemlji započelo novo, bolje doba za uzgoj, treba da kuća u ime kolonije izrazi najtopliju hvalu onima, koji su u tako teškim vremenima učinili toliko za uzgoj djece i bolno čovječanstvo. Njihovo je djelo prokrčiti put za dalnji rad i zaslužuju zahvalnost kolonije, jer su upravo oni bili pravi pioniri u historijskom razvitku uzgojnog djelovanja.« F.

MUSLIMANSKA PROPAGANDA U ISTOČNOJ AFRICI — NYERI, KENYA, AFRIKA.

Oba zastupnika indijskog pokreta u Kenya koloniji, Shams ud Din i Dr. Rana pošli su u Indiju, da nabave sredstva za osnutak muslimanskog misijskog društva, koje će obraćati crnce. Oni naime tvrde, da je kršćanstvo uvedeno u te zemlje samo s političkog razloga, i da je katoličkim misionarima jedina svrha dovesti urođenike do sebičnih naziranja, koji su neprijateljski upereni protiv svih Azijata uopće, a napose protiv Indijaca. Ako se dakle kršćanstvo, kako se oni boje, proširi čitavom Afrikom, onda u Africi nema više mjesta Indijcima. Odatle zaključuju na prešnu potrebu, da se spriječi napredak kršćanstva i da ovdje započnu što prije muhamedanski misionari svoj rad protiv katoličkih misionara. F.

ŠTO MISLI JEDAN ESKIMO O BIJELCIMA — CHURCHILL, KANADA, AMERIKA.

Churchill je jedino mjesto apost. vikarijata Hudson Bay, u koje je doprla civilizacija. Ovdje mogu promatrati Eskimi bijelce, koji rade u luci i dolaze i odlaze u spavaćim vagonima.

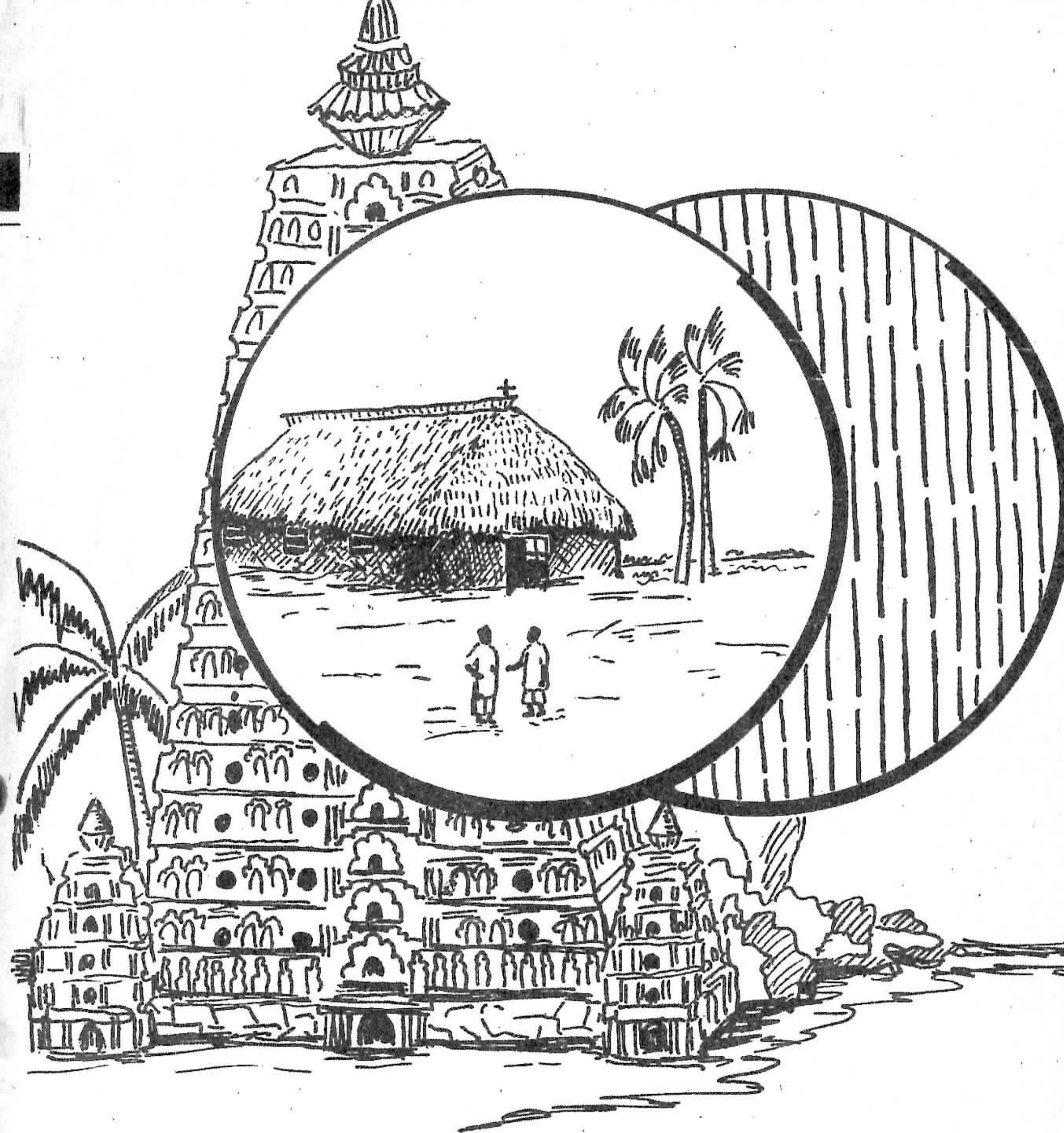
Jedan je Eskimo, kršćanin, imenom Kubluk, došao u Churchill, da proslavi Veliki tjedan i Uskrs. I ovaj je onda pripovijedao misionaru o. Lionelu svoja opažanja o bijelcima ovako: »Ovi su bijelci vrlo pametni. Znadu graditi velike kuće, tako velike, da se čovjeku u glavi zavrti, dok stigne na vrh. Znadu načiniti i kuće, koje nijesu tako visoke, ali su vrlo duge i imaju sve u sebi i krevete i kuhinje i blagovališta, spremišta i mnogo još toga. I ove kuće trče same od sebe po tračnicama. Znadu načiniti velike žlice, kojima kopaju zemlju. I posvuda vode vatru po jednom koncu, koja se ne vidi, a kad hoće, onda im zasja (električne žarulje). Pače imaju posve male lonce, u kojima si svaki vatru nosi, da si načini svijetlo... Samo nažalost oni još ne znaju moliti, pa niti u Velikom tjednu niti na sam Uskrs! U Iglulik-u kod nas znademo više i mnogo su svi sretniji kod nas nego u onim civiliziranim krajevima.«

Loš je primjer kršćana, koji su zaboravili na svoju vjeru, i na samom sjevernom polu kao i po drugim misijskim zemljama jedna od najvećih zapreka za širenje sv. Evanđelja među poganima. Primjer kršćana bijelaca ih sablažnjuje.

PAS JE SPASIO... JEDNU DUŠU — HANKOW, HUPEH, KINA.

Jedan od braće laika pošao je u blizini misijske tiskare poljem po poslu. Najednom opazi, kako se životinja brzo udaljila i lajući zaustavila kod jedne brazde. On se u početku nije na to obazirao, no kako pas nije prestajao tuliti, pođe prema dotičnom mjestu. U jednoj s malo trave pokrivenoj košari otkrio je brat dijete od nekoliko dana. On ponese to jadno biće u tiskaru, pokrsti ga i odnese u zavod sv. Djetinjstva, gdje je za dva dana umrlo. — Vjerni pas Arno zaslužuje pohvalu, jer samo njegovom oštrom njuhu imademo zahvaliti, što je jedna duša opet spašena.

Urednik: A. Vizjak D. I.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu. — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

Je li to Kristov hram u Indiji?

Ne, to je hram posvećen kumirima, krivim božanstvima . . . !

Isus stanuje u Indiji u potleušicama, pod slamnatim krovom!

Ali ni tih nema u većini sela, nema ni takovih jaslica!

Bi li mu htio sagraditi kapelicu kolibu od blata sa slamnatim krovom?

Stoji oko 2.000 dinara.

Ne možeš li sve sam, prinesi bar koji dinar za kolce, kojim ćemo poduprijeti slamnati krov, pod kojim će stanovati naš Isus!

Bengalija. U divlju datulju zasiječe pri krošnji. Iz zareza teče sok, od kojeg se dobiva palmovo vino ili šećer.